

Auteurs Pagina Philip Staal, 6 oktober 2020

Onroerende goederen, één voorbeeld van Onrechtmatigheid

Ja, u leest het goed: één voorbeeld; één van de velen. Wij delen vandaag met u het verhaal van Siegfried Pront.

Van oorlogswees Siegfried (Shalom) Pront zijn er twee notariële akten van verkoop gevonden waaruit blijkt dat zijn voogd, Le-Ezrath Ha-Jeled, in 1953 toestemming gaf vier panden (drie in Amsterdam en één in Groningen) te verkopen. De panden waren eigendom van zijn, in Sobibor vermoorde, grootouders. Siegfried Pront had recht op één achtste deel hiervan. Op de eindafrekening van Siegfried Pront van 14 maart 1956, zijn 21e verjaardag, staan echter geen opbrengsten uit verkoop van onroerende goederen.

Overigens was verkoop van deze vier panden noodzakelijk, omdat in deze boedel vier minderjarige erfgenamen voorkomen. Drie van die minderjarigen werden vertegenwoordigd door hun voogdijinstelling, de vierde door zijn moeder. Als lasthebber van twee van de minderjarigen, Siegfried en Ingfried Pront, trad hun voogd Le-Ezrath Ha-Jeled op. Voor wat betreft de verkoop van deze vier panden was er dan ook geen sprake van onjuist handelen van de voogd. Deze onverdeelde boedel moest immers verdeeld worden. Tot zover ging het goed. De opbrengst uit de verkoop moest echter wél op de vermogensopstelling van de oorlogswees te zien zijn en dát was dus niet het geval.

Siegfried Pront overhandigde, begin deze eeuw, het vermogensoverzicht en de akten van verkoop en koop van de panden, ter bestudering aan Philip. Siegfried Pront en zijn broer worden in deze akte ieder voor één achtste deel van de opbrengst uit de verkoop gerechtigd. De vier panden werden verkocht voor een totaal van 43.550 gulden.

De drie Amsterdamse panden werden verkocht, zoals gebruikelijk destijds op de huizenveiling in Amsterdam, bij opbod en afslag (mijnen). Een van deze percelen werd bij opbod geveild. Het hoogste bod, 3.700 gulden, was van makelaar J. Springveld. Daarna werd dit pand in afslag gebracht en door Simon Godschalk Engelsman Junior voor de koop som van 5.200 gulden gemijnd. Makelaar Engelsman verklaarde dit perceel te hebben gekocht ten behoeve van B.F. Martini, die op zijn beurt verklaarde de koop voor het bedrag van 5.200 gulden te accepteren. In luttele minuten werd door bemiddeling van makelaar Engelsman, destijds bestuurslid van de Joodse voogdijinstellingen, dit perceel verkocht met ruim veertig procent winst!

De [vermogensopstelling](#) van Siegfried Pront is van 14 maart 1956, terwijl de panden in [Amsterdam](#) en [Groningen](#) al begin 1953 werden verkocht. Hoe is het mogelijk dat op de door de Le-Ezrath Ha-Jeled (Joodse voogdijinstellingen) opgestelde vermogensoverzicht van Pront, de opbrengst van deze panden niet voorkomen? Immers:

- De akte van verkoop van de drie panden in Amsterdam is door notaris Jakob van Hasselt op 19 januari 1953 gepasseerd. [Van Hasselt](#) was destijds de penningmeester van Le-Ezrath Ha-Jeled.
- Makelaar [Simon Godschalk Engelsman](#) was destijds bestuurslid van de voogdijinstelling Le-Ezrath Ha-Jeled.
- Le-Ezrath Ha-Jeled, de voogd van de broeders Pront, heeft destijds toestemming gegeven de vier panden te verkopen.

Wie heeft het gedeelte van de opbrengst, dat bestemd was voor de broeders Pront, ontvangen?

Hans Vuijsje, destijds algemeen directeur/bestuurder van JMW (de vermogensopvolger van de Joodse voogdijinstellingen), gaf hierop als antwoord: *“Die staan op de eindafrekening van Pront als onverdeelde boedel.”*

Zou Vuijsje niet weten dat onroerend goed, per definitie, verdeeld wordt in de akte van verkoop?

Wij hebben hier wéér te maken met de eerder genoemde '[De verdwijntruc](#)'!

Zie voor meer verhalen, onderzoeken en bewijzen *Mijn Erfenis* van Philip Staal. Dit boek is onder andere [hier](#) te bestellen.